

ÚJ HULLÁM HELYETT...

— A MAI NYUGATNÉMET FILMGYÁRTÁSRÓL —

— Egyre nehezebb filmet csinálni Nyugat-Németországban — mondotta budapesti látogatása alkalmával Bernhardt Wicki, a kiváló nyugatnémet filmszínész és filmrendező, a »Mert szegény vagy, hamarabb kell meghalnod«, a »Híd« és a »Malachias csodája« alkotója. S hozzátette: — ami az utóbbit illeti, úgy gondolom, ma már egyáltalán nem csinálhatnám meg ezt a filmet.

Bernhardt Wicki véleményét igazolják azok a cikkek, amelyek a nyugatnémet filmsajtóban láttak napvilágot. A jelenlegi krízisre utal a »Film Spiegel« jelentése is, amely megalapítja: Az 1958-ban forgatott 107 játékfilmmel szemben az elmúlt esztendőben mindössze 59 film készült el a nyugatné-

met stúdiókban. A válság másik jele a nyugatnémet filmek exportpiacának csökkenése és a hazai nézők számának megcsappanása. Mindez arra készíti a nyugatnémet producereket, hogy kísérletezgetések helyett »biztosra menjenek«, s a nyugatnémet filmgyártás problémáival foglalkozó cikkek sem művészi kérdésekről vitáznak, nem a nyugatnémet »új hullámot« kérik számon, hanem arról panaszkodnak, hogy hiányzik az állami támogatás.

A »biztos üzletre« való törekvésnek van pozitív eredménye is: jelentős irodalmi értéket képviselő regények és színdarabok megfilmesítése, de az elmúlt évben készült, illetve forgatás alatt álló filmek túlnyomó többsége igénytelen,

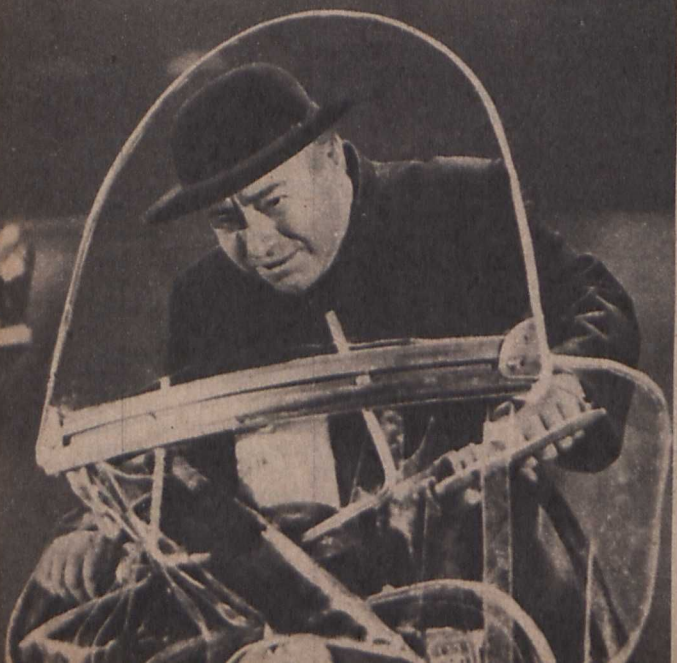
csupán kasszasikert hajszoló produciókból áll.

Az előbbi kategóriába tartozik Bertold Brecht és Kurt Weill »Koldusoperá«-jának filmváltozata, Wolfgang Staudte rendezésében. Curd Jürgenssel a főszerepben. O. W. Fischer, a legnépszerűbb német film sztár közreműködésével került filmszalagra a Nobel-díjas Axel Munthe életrajza, jórészt az író legjelentősebb művének, a »San Michele regényé«-nek felhasználásával. Az igényesebb produciók közé tartozik még Alfred Anders »A vörös« című, ismert regényének filmváltozata is, amelynek címszerepét Ruth Leuwerik alakítja.

A második — a döntő többséget képviselő — csoportba sorolhatjuk a véget nem érő Edgar Wallace-sorozatot és May Károly »Az ezüsttő kincse« című regényének filmváltozatát, melynek közönségsikere nyomán most újabb May-filmeket készítenek el.

A producerek egy-egy sztár népszerűségére is építenek: Maria Schell, akit korábban jóegynéhány kiváló drámai szerepben láthattunk, most egy habkönnyű vígjáték, az »En is csak egy nő vagyok« főszerepét ala-

Helnz Rühmann detektívpapót alakít a »Pater Brown« sorozatban. Jelenet a most elkészült »Nem engedheti meg« című filmből

O. W. Fischer és Rosanna Schiaffino, az »Axel Munthe, a San Michele-i orvos« című film jelenetében

kítja. Heinz Rühmann, a hazánkban is jól ismert komikust újabban pap-szerepekre specializálták, egymás után játszatnak el vele olyan filmeket, amelyben ravasz lelkiatyákat alakít és rejtélyes bűnügyeket nyomoz ki. Több évtizedes hallgatás után ismét visszatért a műterembe Elisabeth Bergner, anya-

szerepet játszik »A Thornwalds család boldog évei« című filmben. A »Fekete-fehér-piros mennyezetes ágy« című új nyugatnémet film is elsősorban szereposztásával kívánja magára felhívni a figyelmet; főszerepét a »Candide«-ban feltűnt Dahlia Lavi, partnerét a régi német filmek egykori sztárjá-

nak, Willy Fritsch-nek fia: Thomas Fritsch alakítja. Ez a film is, akár csak a nagy reklámmal behirdetett Maria Schell produkció, az »En is csak egy nő vagyok«, igen hűvös fogadtatásra talált az V. Mar del Plata-i filmfestsztívalón.

Nem hiányoznak az új nyugatnémet produkciók közül a »pikáns« témák

Wolfgang Staudte, a »Koldusopera« rendezője, Adeline Wagner-rel, Soky Tawdry alakítójával

sem, mint például az főszerepben. Említsük »Egy agglegény vallomá- meg még a K. u. K. idő- sai« című komédia, ket felidéző, valamint az Franz Peter Wirth-tel a Afrikában, Hong Kong-

ban és egyéb »egzótikus« környezetben játszódó produkciókat, hogy teljes képet nyerjünk a mai nyugatnémet filmgyártásról. S ha mindehhez hozzátesszük, hogy a nyugatnémet filmipar a minap új diktátort kapott Josef Strauss, a botrányos körülmények között megbukott hadügyminiszter személyében, akkor még inkább megérthetjük Bernard Wicki őszinte és lehangoló véleményét: egyre nehezebb filmet csinálni

Nyugat-Németországban...

GARAI TAMÁS

Nadja Tiller a »Lulu« című Rolf Thiele-filmben